

[Aksel Larsen.]

godt 8 milliarder kr. Men hvad de nævnte seks lande i det påtænkte fællesmarked plus Det Forenede Kongerige angår, var importen til Danmark af landbrugsvarer kun 25 mill. kr., medens importen af andre varer, altså overvejende industrivarer, var 4 950 mill. kr., omtrent 5 milliarder kr.

Det synes givet, at hvad enten det bliver til tilslutning til et vesteuropæisk fællesmarked eller tilslutning til et vesteuropæisk fællesmarked og en frihandelszone eller til frihandelszonen alene, vil der fortsat være meget store vanskeligheder for Danmarks landbrugseksport. Hvad angår fællesmarked og toldunion, har f. eks. Frankrig allerede taget sine meget store forbehold. Der ligger en hel række spørgsmål dér, som i forvejen er uklare; jeg har i hvert fald ikke kunnet finde frem til dem.

Jeg ved ikke, om andre kan finde frem til, hvorledes Frankrig forholder sig med hensyn til statsstøtte til landbruget, visse restriktioner, der skal begunstige det franske landbrug, og lignende. Vi ved desuden, hvordan det har været hidtil med Frankrigs gennemførelse i praksis af den liberalisering af importen, som Frankrig teoretisk er forpligtet til. Og vi ved, at England i hvert fald lægger de allerstørste vanskeligheder i vejen for importen af landbrugsvarer fra lande uden for United Kingdom, fra lande uden for England og Dominions. Det har været galt hidtil, og nu har New Zealand meldt sig med yderligere krav om forøgelse af smørtolden. Canada synes at ville følge trop. Vi kan risikere større vanskeligheder for Danmarks landbrugseksport til England end hidtil. Englands planer går ud på, at der skal være frihandelszone for alle andre varer end landbrugsvarer; dér forbeholder man sig stadig ret til restriktioner. Det vil sige, at hvis man gik ind i den ene eller den anden form for vesteuropæisk samvirke, ville vor vigtigste eksportartikel, landbrugsvarer, stadig være udsat for de største vanskeligheder, have svært ved at komme ind i de lande, vi særlig må henvende os til som marked i Vesteuropa, og komme ud for alvorlige vanskeligheder med hensyn til priserne. For at klatre over toldskranker, der bliver opstillet, måtte vi formentlig sætte vore priser ned.

Men hvis vi gik ind på fællesmarked og

frihandelszone, måtte det betyde, at Danmark måtte liberalisere til 100 pct. Det vil sige, at der ville blive fri konkurrence i Danmark, ikke blot for landbrugsvarer, men også, og i særlig grad, for industriprodukter fra de pågældende lande i Vesteuropa.

Jå, dér kan man naturligvis hengive sig til gode ønsker om, at det vil gavne Danmarks industrieksport, at vi er med i et sådant fællesmarked, en sådan toldunion, en sådan frihandelszone. Man skal bare ikke se bort fra, at størsteparten af Danmarks industriproduktion afsættes herhjemme, det er en produktion for hjemmemarkedet. På hjemmemarkedet sælges for 2½ milliard kr. landbrugsprodukter og for 10½ milliard kr. andre produkter, altså overvejende industriprodukter eller produkter af industri og håndværk. Det er indlysende for enhver, at sandsynligvis står Amerikas Forenede Stater bag ved planerne om fællesmarked og toldunion. Det vil være gavnligt for Amerikas Forenede Stater, lad os endelig ikke se bort fra det. Og det kan, i parentes bemærket, bringe os i en meget ubehagelig situation, idet vi kan komme ud for alvorlig konkurrence fra de amerikanske overskrudslagre af landbrugsprodukter. Men at England har meldt sig med sin plan om frihandelszone, skyldes, som allerede sagt i debatten, oven i købet af en af de højtærede ministre, frygt for konkurrence fra Vesttysklands i høj grad konkurrencedygtige industri.

Kommer vi med i foretagendet, vil vi på vore eksportmarkeder i Vesteuropa ikke alene møde konkurrencen fra denne industri, men vi vil opleve en skærpet konkurrencekamp mellem den engelske og den tyske industri, en skærpet konkurrencekamp, der også vil forme sig som en kamp om det danske marked for industriprodukter, og da må man se i øjnene, at væsentlige dele af den danske industri kan få meget svært ved at klare sig.

Der melder sig naturligvis det spørgsmål, om konkurrencen kommer til at foregå på lige vilkår. Men det har, så længe Tysklands industrielle udvikling rækker tilbage, været sådan, at man i Tyskland til dels med statens hjælp organiserede det sådan, at tyske industrivarer så vidt muligt solgtes dyrere på hjemmemarkedet, for at man ved hjælp